

— N-am a mă plînge, oamenii mei muncesc...

Biblioteca Centrală
Regională
Deva

urzica

ANUL XIX • NR. 19 • 15 OCTOMBRIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI VÎNĂTOR

● Când începe sezonul de vânătoare să ai armele curățite și minciunile pregătite.

● Cîinii de vânătoare sînt ironici. Dau din coadă și cînd nu împuști nimic.

● Nu înseamnă că, dacă pușca are pat, poți să dormi cu ea în mină.

● În viață, nu e nevoie să tragi la țintă. E destul să ajungi la ea.

● Cine vinează «lei», împușcă francul.

● Nu-mi place să vinez mistreți. Nu știu de ce, dar am impresia că au un dinte contra mea.

● Vinatul e laș. N-are curaj să-ți iasă în față.

● Femeile vinează numai vulpi tăbăcite gata.

● Capra neagră nu se împușcă pe întuneric.

● Nu te lua după isprăvile pescarilor amatori. Alea sînt minciuni vînătorești.

● La vînătoria de iepuri, să nu faci zgomot, fiindcă — clientul, — e numai urechi.

● Cel mai bogat vînat este cel pe care era să-l împuști.

● Când vrei să «vinezi» o femeie măritată, întrebuițează cartușe de cerb.

● Dacă ai tras într-un urs și după aceea zice: — Mor!-mor!-mor! nu-l crede pe cuvînt și șterge-o imediat din fața lui.

● Fiară cea mai răspîdită e vînătorul de situații.

● Cele mai reușite vînători din viață, sînt cele povestite.

● Singura prepeliță de care îmi pare rău că am scăpat-o este una în care am tras și-am împușcat un paznic de vînătoare în locul ei.

DE VORBĂ DESPRE EI

Pierre Daninos, considerat azi, de mulți critici literari, nu numai unul dintre cei mai mari umoriști francezi, dar și unul din primii sociologi ai timpului nostru, este atît de cunoscut pretutindeni, încît ne scutește de orice altă prezentare. Cărțile lui, mai ales «Sonia», alții și eu», «Cum se trăiește cu (sau fără) Sonia», «Vacanță cu orice preț», «Un oarecare domn Blot», «Carnetele maiorului Thompson» și «Secretul maiorului Thompson» i-au atras o faimă mondială. Iar premiile literare «Interallié» în 1947, și «Courteline» în 1952, ca și nenumăratele ediții — «Carnetele maiorului Thompson» și «Secretul maiorului Thompson» au fost tipărite în 39 de ediții în Franța și traduse în 27 de țări, fără să mai pomenim de numeroasele ediții școlare sau universitare publicate în Anglia, S.U.A., Germania, Belgia, Olanda, Suedia și Norvegia. Acestea dovedesc aprecierea unanimă a acestui scriitor care, în toate lucrările sale, a reușit să găsească accente tot atît de tragi-comice, pe cît de originale.

Dorind ca cititorii — obișnuiți, în compania lui Pierre Daninos să ridă de alții, de el și, dacă sînt sinceri, și de ei înșiși, dorind ca ideile care îl călăuzesc pe umoristul francez să fie mai bine cunoscute, ne-am adresat, rugîndu-l să ne răspundă la cîteva întrebări. Pierre Daninos a început, însă, prin a ne declara că...

— Nu-mi plac interviurile. N-am avut niciodată încredere în scriitorii care se apleacă asupra buricului lor. Cred că înțelegeți iritarea care mă cuprinde ori de cîte ori văd atîția scriitori practicînd, în mod public, strip-teas-ul. Totuși, am să vă răspund...

— **Paradoxal: nu vă plac interviurile și totuși îmi răspundeți?**

— Dacă acum buricul se poartă foarte mult la butonieră, eu nu vă răspund dintr-o concesiune făcută modei sau din narcisism, ci fiindcă, atunci cînd scrii, trebuie să accepți, cu plăcere (chiar dacă n-o simți) interviurile, televiziunea și dedicațiile pe cărți.

Azi, îmi spunea un editor, nu-i deajuns să scrii o carte bună. Trebuie să fie bună pentru «Lectures pour tous». Iar într-o zi, o doamnă, care la un bazar, îmi întinsese o carte ca să i-o dedic, îmi spunea: — Trebuie să fie foarte plicticosă să tot vezi atîția oameni care vă cer dedicații... Desigur, scumpă doamnă, i-am răspuns — dar aș fi și mai plictisit dacă nu mi le-ar cere nimeni.

Așadar, aștept întrebările dv.!

— **Dv. care vă bucurați de reputația unui umorist universal apreciat, puteți să ne spuneți ce-i un umorist?**

— După Pitigrilli, umoriștii sînt ca și copiii care, traversînd coridoare întunecoase, cîntă ca să-și dea curaj.

— **Definiția aparține scriitorului italian. Dar care e a dv.?**

— Umoristul este un fel de nebun.

— ?...

— La urma urmelor, umorul conține întotdeauna un grăunte de nebunie. Dovada e că mulți umoriști au murit de neurastenii. Swift a innebunit. Mark Twain avea depresii grozave, iar O'Henry a fost închis într-un ospiciu... Așadar...

— **Credeți că așa vă vede și lumea care vă citește?**

— A, nu, desigur că nu! Între omul-umoristul, așa cum și-l închipuie lumea, și cel care este în realitate, există o prăpastie. Cînd mi se întimplă să nu fiu bine dispus și să fiu obligat, totuși, să ies în societate, îmi pun o mască: încerc în fața oglinzii un rictus care îmi încrețește fața. Cum am pășit în salon, mă simt nenorocit, înțepenit, incapabil să fiu la diapazonul atmosferei. Dar rictusul se menține bine. Cineva mă și acaparează. — Trebuie să fiți cel mai fericit om din lume! Crezînd că face aluzie la tinăra și încîntătoarea persoană care mă însoțește, răspund, bilbiindu-mă:... credeți... într-adevăr? de ce?...

— Fiindcă aveți puterea să-i faceți pe oameni să ridă! Sinteți un binefăcător al omenirii! Asta trebuie să fie minunat!

Alte persoane s-au apropiat, aprobă: — Da, așa-i! Avem atîta nevoie de ris!

— E mult mai greu decît să-i faci pe oameni să plîngă!

— Ce forță să poți dărui astfel fericire tuturor!

Probabil că se înșală. Oare masca mea creează atît de bine iluzia? Scap, dar sînt interceptat de alt grup: — A, iată pe umoristul nostru!

— Ce ne mai pregătiți...

Oamenii au totdeauna impresia că ești un bucătar, umblind cu tîgaia de ris după tine.

— Aveți o carte pe șantier?

Și iată-mă dintr-o dată transformat în zidar, cățărînd pe schelele umorului.

— **Ne-ați putea da, în cîteva cuvinte, definiția optimismului?**

— Nu cunosc decît una, care mă satisface într-adevăr, dar nu-i a mea, ci a lui Elbert Hubbard: «În orice caz, nu luați viața prea în serios: n-o să ieșiți viu».

— **Și a umorului?**

— Un antidot al fricii.

— **Oamenii descriși de dv. se recunosc în paginile cărților dv.?**

— Niciodată! Cînd îți spun «E atît de asemănător!» se gîndesc totdeauna la alții, nu la ei. Definiția lui Swift despre satiră — o oglindă în care descoperi toate chipurile, afară de al tău — nu se aplică doar la autor, ci și la lector. Dovada definitivă am avut-o cu «Un oarecare domn Blot». De obicei, tipurile pe care le creez sînt o sinteză a mai multor tipuri originale, o mixtură. Procedeu clasic: toți scriitorii practică aceeași metodă. Singura dată cînd l-am schițat pe unul în mod complet, cînd am publicat pe mai multe pagini fotografia lui integrală, e în «Domnul Blot». Era vorba de un pontif al ziaristicii, cu care am lucrat multă vreme. Ticurile, maniile, felul lui de a-și trata colaboratorii erau reproduse cu o asemenea fidelitate, încît multă vreme, după apariția cărții, mi-a fost teamă să-l întilnesc, căci întrețineam cu el cele mai bune raporturi. Nu putea să nu se recunoască. Ziua întilnirii sosi, prea repede, după părerea mea. Zărindu-mă, nu numai că nu m-a ocolit, ci a venit cu brațele întinse la mine:

— Ce-am mai ris! Este leit J.P.... Seamănă

CU PIERRE DANINOS MOR SI ALTELE

INTERVIU REALIZAT DE PAUL B. MARIAN

atît de mult cu el, încît m-am simțit răzbunat!

— **Și atunci?**

— Atunci? Exemplul pe care vi l-am citat o dovedește foarte bine: poți să scrii mult și bine unele lucruri despre anumiți oameni, nu ei, ci alții se vor recunoaște în ele.

— **De unde ați luat ideia acestui Thompson?**

— Cartea nu-i a mea, ci a unui englez, care a fost chiriașul meu, timp de cîteva luni.

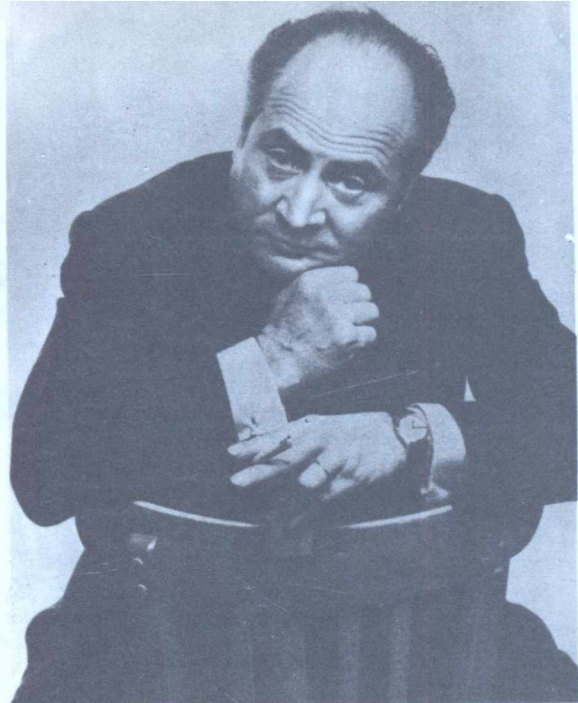
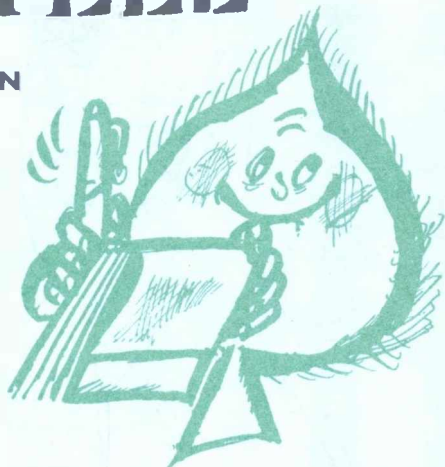
— **Bine, dar toată lumea știe că această carte, apărută în 1954, este scrisă de dv., ea făcîndu-vă cunoscut numele în întreaga lume!**

— În orice caz, dovada că nu eu, ci colonelul William Marmaduke Thompson este autorul ei, stă în scrisoarea pe care mi-a adresat-o o cititoare: «Domnule, nu pot să spun că nu-mi place traducerea dv. dar oricare ar fi talentul unui traducător, un text englez pierde foarte mult atunci cînd este adaptat. Iar alta: «Anglia trebuie să vă fi plătit gras, ca să acceptați acest gen de traduceri!» Maiorul primește încă și azi foarte multe scrisori. Așadar...

— **...Thompson este autorul «Carnetelor și al secretului maiorului Thompson», chiar dacă Pierre Daninos încasează drepturile celor 1 188 000 de exemplare tipărite în Franța și a celor 29 de ediții străine! Nu-i rău de loc!**

— Nu-i așa?

— Firește, domnule Daninos, alias Thompson! Puteți totuși să-mi spuneți ce a însemnat pentru dv. succesul «Carnetelor maiorului Thompson» și «Secretul maiorului Thompson?»

— Descoperirea unor dușmani nebănuți și confraterni. Știți ce mi-a spus un prieten, căruia îi mărturisisem mirarea? «Crezi că un tiraj de un milion poate face plăcere tuturor?»

— Nu, firește, că nu. Am avut însă naivitatea să cred că eu îi voi putea scuti pe prietenii și confrății mei de neplăcerea de a-mi suporta succesul.

— **Și cum scrieți?**

— Mă întreb și eu de multe ori, cînd mă simt în formă și sînt foarte mulțumit. Atunci ai atîtea alte multe lucruri de făcut decît să innegrești hirtia!

— **Dar cînd vă simțiți bine, iar mintea aprinsă clocotește de idei?**

— Nici atunci nu scriu mai bine, căci ideile o iau întotdeauna razna înaintea condeiului.

— **Nu sînteți ispitit să scrieți altă carte, atunci cînd ați terminat una?**

— Dimpotrivă, am oroare de scris! De altfel, nu-mi place niciodată să încep o carte nouă: perspectiva a doi sau trei ani de muncă

mă copleșește. Dacă ajung la jumătate, ideea că-mi mai rămîne atîta de scris mă paralizază. Iar cînd mă apropiu de sfîrșit, un fel de teroare mă îndeamnă să mă întorc înapoi și să văd dacă materialul «ține», dar mi-e imposibil să conchid.

— **Cum evitați această panică?**

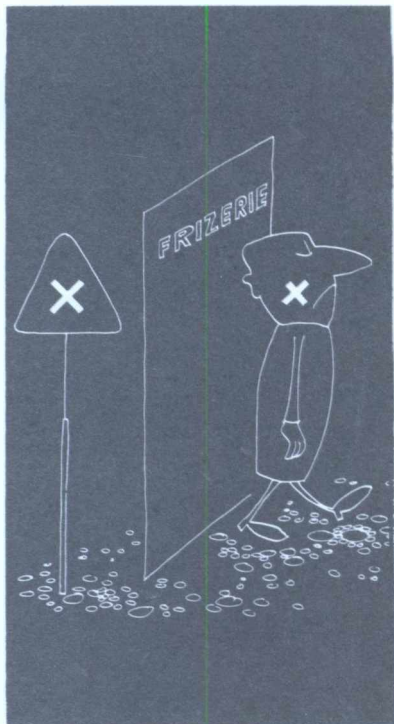
— Scriînd, uneori, sfîrșitul cărții, înainte de începutul ei. Atunci, nemaifiînd stăpînit de acel elan creator care îți dă posibilitatea să cuprinzi tot subiectul, pierd din vedere începutul și rămîn doar cu finalul.

— **Și unde scrieți mai bine, la Paris sau la țară?**

— Vă mărturisesc că la Paris scriu prost, din cauză că telefonul mă deranjează continuu, iar la țară scriu tot atît de prost, din cauză că-mi consacru un timp considerabil chemînd la telefon pe oamenii care nu vor să mă deranjeze.

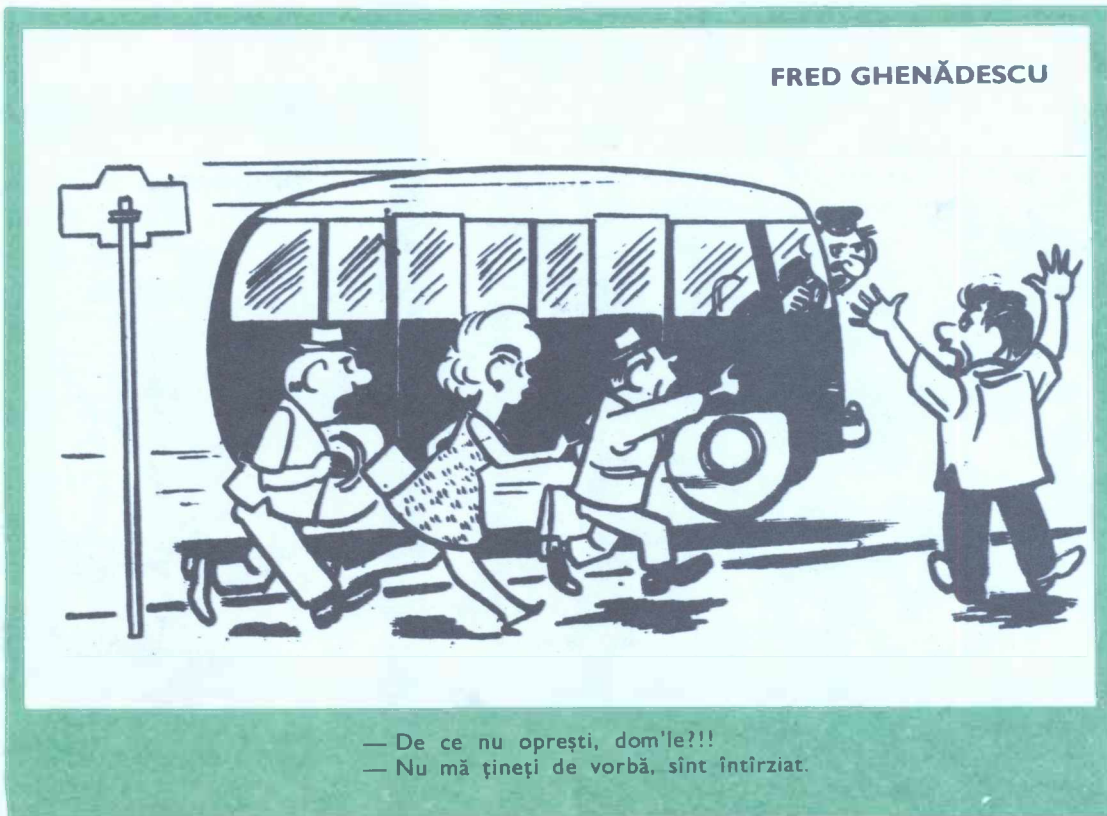
— **Cum ați reușit atunci să publicați atîtea cărți?**

— Întrebarea aceasta mi-o pun și eu în acest moment!

COINCIDENTĂ

V. NAȘCU

— De ce nu oprești, dom'le?!!

— Nu mă țineți de vorbă, sînt întîrziat.

Eu: — Ce te uiți la mine?
 — De ce zîmbești ironic?
 Că ai zîmbi de-asemeni...
 Un licăr mai obraznic în ochi, și nu-mi convine
 Că nu-ți faci meseria întocmai!
 — Ba mi-o fac,
 Dar cum sinceritatea nu-ți e mereu pe plac...
 — Mă contrazici?
 — Am voie! Eu doar îți copiez
 Reacția externă indiferent de crez.
 — Să știi că sparg oglinda!
 — Nu cred că-i nimerit,
 Te-aș contrazice-n cioburi, poete, înmîit!
 — Te ții și de imagini?
 — Da, cînd sînt clare; nu
 Cînd sînt obscure! Alea le las să le faci tu!
 — Ești foarte încrezută!
 — Deh! Orice vrei să faci
 Ești pentru mine numai un biet poet stîngaci.
 — O spui... din simetrie și-atît!
 — Ai sesizat?
 Să știi că sînt convinsă de tot ce-am afirmat!!
 Îmbătrînești, poete, ca autor ești mort.
 — Și totuși scriu într-una.
 — Articole de sport?
 — Ascultă, sportul este...
 — Nu-mi face teorii
 Tu, o viață-ntreagă te-ai mărginit să scrii,
 Înoți precum toporul, alergi precum o rață,
 Te prinzi de troleibuze cu grații de paiață.
 Nu ai nimic athletic, chelia ta...
 — Pardon...
 Britanica vedetă de fotbal, Charleston...
 — Vezi, asta e... citatul... «Sportistul» erudit
 Și... nesportiv... îmi pare firește, insolit.
 — Un critic de pictură nu este pictor!
 — Da,
 Dar asta este una și sportul altceva!
 — Ba fotbalul e-o artă...
 — Da, poate, cu efort
 E artă cînd ajunge literatura sport!
 — Ascultă... virtualo... de ce-mi faci teorie
 Cînd n-ai scris niciodată măcar o poezie!
 — Nici tu!
 — Cum?
 — De-o vreme, ce faci cu pana tu
 E tot ce vrei, băiete, dar poezie, nu!
 — Figuro!
 — Ești identic.
 — Abstracto!
 — Tu la fel!
 — Ești falsă și obscenă!
 — Absconsule!
 — Mă, față
 Turtită, mă maimuță, mă îndigo de viață!
 — Adaug ghilimele sub tot ce-ai spus, poete.
 — Te crezi în siguranță dincolo de perete?
 — Continuă, poete!
 — Ți-arăt eu ție!...
 — Stai!
 — Și boxul e o artă.
 — Să nu dai că te tai!

PS: Această poezie v-a fost înfățișată
 Destul de greu: am scris-o cu mina bandajată.

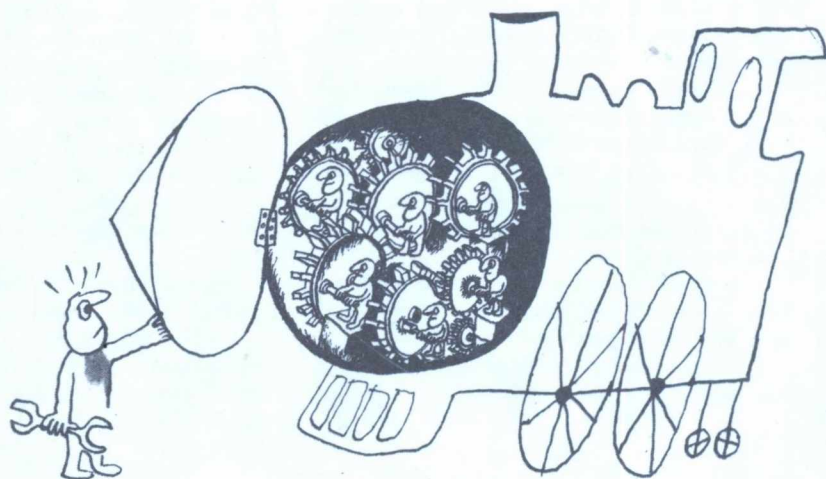

ANDANTE

Din ciclul:
 «ARTA DIRIJORULUI!»

BORDIGHERA • BORDIGHERA • BORDIGHERA

IOSIF TEODORESCU

BORDIGHERA • BORDIGHERA • BORDIGHERA

I. DAVIDESCU

M-ADAM ȘI EVA

BORDIGHERA • BORDIGHERA • BORDIGHERA

FĂRĂ CUVINTE

AUREL FELEA

Cutremurul, de un grad foarte mare,
De gradul infinit, se pare,
S-a produs într-o inimă de poet,
În urma unei nostalgii sau a unui regret,
Poate a unei ciocniri de nedescris
Între o realitate și un vis.

A fost un cutremur înspăimântător
Și oscilațiile, cu toate urmările lor,
S-au transmis, undă cu undă,
Într-o fracțiune de secundă,
Prin singele poetului,
Prin virfurile degetelor lui,
Prin condeiul fulgerat pe o foaie de hirtie,
Până în cuvintele care voiau să fie
O mărturie
A tragediei nevăzute care s-a produs.

Dar secretarul de redacție i-a spus
Că numărul viitor urmînd s-apară
În Săptămîna Curățeniei De Primăvară
Să-și actualizeze poezia — dar urgent! —
Ca să convingă cît mai eficient,
Artistic, bineînțeles, toată suflarea
Ce importantă e deratizarea.

PELICANUL

de ROBERT DESNOS

Trad. MIRCEA PAVELESCU

Căpitanul Ionathan,
Marinarul eminent,
A adus un pelican
Din extremul orient.

Pasărea lui Ionathan
A ouat în zori de zi
Și-a produs alt pelican
Și mai și.

Pelicanul ăsta nou
S-a trudit la rîndul lui
Producînd și el un ou,
Embriionul altui pui.

Gluma asta fără rost
A rămas (și faptul cert e)
Fiîndcă Ionathan n-a fost
Amator de ouă fierte.

Seară. Terasa localului răcoroasă.
Berea, gheață nu altceva.
— Două halbe și alune!
— Rece, Costică!
— Mie îmi spui, Mitică (Pauză)
Și ce trebuie să fi fost vara pe litoral!
— Ce briză, Costică!
— Ce cadine, Mitică! Și eu am
concediul la sfîrșitul lui octombrie...
— Cînd plouă, Costică! Al meu
e în noiembrie...
— Cînd ninge, Mitică! Nae are
concediu tocmai la sfîrșitul lui de-
cembrie...
— Vai de sufletul lui! Și ce
băiat bun!
— Cîstît, Costică!
— Muncitor, Mitică!
— Ce folos! Dacă n-are noroc!
E înșurat?
— Aș! Cine să-l ia? Păcat. Băiat
bun...
— Uite-l și pe Istrate!
— Bună, băieți! Ce ziceți, măi
copii, de Nae?
— Tocmai de el vorbeam... vai
de zilele lui!
— Va să zică nu știți nimic?
— Ce să știm?
— A cîștigat la Prono-expres un
radio și un televizor!
— Ce vorbești! Formidabil! Mu-
tuliță ăla de Nae?
— Asta îi lipsea! Nici nu știe
să-i dea drumul!
— Știe nu știe, e vorba a cîștigat?
— Mersi! Cînd te-ajută norocul,
nu te-ajută mintea!
— Ce chiulea el înainte! Da să-l
vezi acuma! Toată ziua la meci la
televizor.
— Din opt ore dacă lucra patru...
— La urma urmei a cîștigat și el
un pîrlit de radio și o sărăcie de
televizor. Să vezi cum o să tabere
toți pe el.
— Eu n-aș lua așa ceva, măcar
că m-ar da banii afară din casă!
Asta-i boală curată! Se zice că tele-
vizorul e cancerigen...
— Parcă radio n-are radioactivi-
tate? De ce îi zice radioactivitate?
De la radiodifuziune! Ia uitați-l pe
Mișu! Psst! Psst! Mișule!
— Salve, fraților! Ați auzit de
Nae?
— Mda! Un radio și un televizor...

AVRAM ANTON

Sic transit LORIANAE

— Măăă! Știți voi ce-a cîștigat Nae? (Pauză. Ochi cit sarmaua, guri căscate, etc.) O Skodă...
— Mașină!
— Mașină! 170 000...
— De lei?
— De lei! Și un voiaj în străinătate...

— Nu se poate! (Răcnetul revoltat al celor trei a făcut să cadă halba, adusă de un chelner, în decolteul unei doamne).

— Mi-a spus Horia care s-a întâlnit cu el.

— Ce vorbești, d-le! Ce canalie! Cinstitul d-tale, Costică!

— Modestul d-tale, Mitică!

— Zice că acuma își dă demisia.

— S-a urcat scroafa-n copac!

— Cică era c-o cadină de braț, frumoasă de îngheța apele!

— Pocitul ăla de Nae, mă? Cu tenul ca fotografia lunii?

— N-ai văzut ce adus de spate e? Din ploconeli i se trage!

— Când vorbește, scuipe! Parol! Mai e și antipatic! Nu știu... mie nu mi-a făcut niciodată nimic, dar are o mutră de îți vine să-l iei la palme...

— Mi se pare că e și bolnav...

— De mult!

— Sigur că își dă demisia. Îi e frică să nu-l agate la vreun control. De ce n-ai cîștigat tu, Costică? Sau tu, Istrate? Sau tu, Mișule? Sau eu? Fiindcă noi nu știm decît munca și iar munca, pe cînd ăsta...

— Fraților! Ia uitați-vă! Nae! Chiar el!

— Dacă vine aici la masă, eu mă scol și plec. Nu stau de vorbă cu

parveniții. E suspect.

— Bună seara, băieți!

— Bună!

— Pot să stau și eu?

— Mă rog! Dacă crezi că face să catadicsești...

— Ce-aveți, fraților?

— Ce s-avem? Ne mirăm și noi cum au cite unii noroc porcesc după ce fac fel de fel de matrapazlicuri și sforării, iar alții onești...

— Asta-i viața, măi copii! Uite, de pildă, eu, joc de ani de zile la loterie... e drept, am mai cîștigat cite două sute, cite cinci ba chiar o mie de lei... ei bine de data asta am scris toate numerele care au ieșit... am simțit că innebunesc! Au ieșit toate! Din păcate n-am avut o sută de lei în ziua aceea... n-am plătit și n-am cîștigat nimic...

— Cum măi, Nae? N-ai cîștigat o Skodă?

— Nu.

— Nici 170 000 de lei?

— Nici. Dacă n-am avut bani să plătesc biletul!

— Ce vorbești, d-le? Zi, n-ai cîștigat! Ce ghinion, dragă Năică! Nu v-am spus eu? Băiat bun, muncitor, cinstit... dar fără noroc! Bei o bere, Năică?

— Vă mulțumesc.

— Nu mai fi trist, Năică! N-a fost să fie. Oameni ca tine și ca noi n-au noroc! Zi așa... n-ai avut cu ce să plătești? Păi nu puteai să-mi ceri mie?

— Sau mie? Prost ești, măi Nae, puiule!

— Bilete la loto! Cine cumpără un bilet? Bilete norocoase de loto.

— Ia vino încoace, tovarășe! Năică, trage un bilet pentru mine. Poftim șase lei. Așa, Năică, filează-l băiatule!

— Necîștigător.

— Ia trage și pentru mine unul, măi Nae! Oi fi eu mai norocos! Poftim șase lei.

— Necîștigător.

— Uscată mină ai, Năică frate!

— Ia trage unul și pentru tine, Nae!

— Lăsați-mă!

— Hai, Năică, nu fii prost! Ce mare lucru șase lei! Dă-i, d-le, un bilet! Dă-i, Nae, șase lei! Așa, Nae! Filează-l, băiatule! Nae! Ce ai? Ți-e rău? Nae!...

— Un Renault!

— Ce? Nu se poate, d-le. Asta-i pungășie! De ce n-ai scos lui Costică sau mie... era aceeași mina...

— Ești blat cu vinzătorul!

— Nu l-ai pus tu să tragă, imbecilule? Ce mai vrei?

— Și ce? Trebuia să-și tragă lui? După ce n-are franc...

— Plata!

— Să-și plătească berea! Eu nu întrețin paraziți cu limuzină la scară! Eu muncesc pe bani! Formidabil, d-le! Ce canalie! Renault! Și îl mai și consolam! Formidabil!

ADRIAN LUCACI

— Aș dori să aflu dacă sînteți de acord să-mi dați mina fiicei dumneavoastră.

MIRCEA BONDA

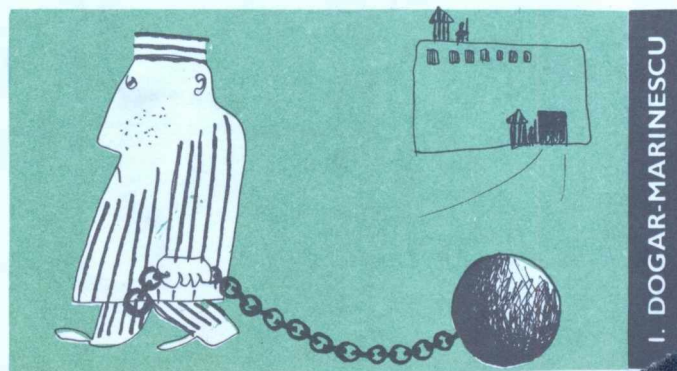
Mica publicitate

Pierdut prin diverse baruri, parcuri și părculețe 31 dinți sănătoși, piele netedă și tinerețe. Ofer aducător, binevoitor, proteze superbe, rate, aur 22 carate, plus riduri colecție, gratuit, fără excepție.

Pierdut idem zile,

jurăminte și mici iubiri de o zi. Ofer eventual aducătoare dragoste veșnică, mare — caracter vesel, optimism, mult brio.

Urgent, risc plecare eternitate schimb — prevedere — «adio» contra «la revedere»...

I. DOGAR-MARINESCU

A. POCH 67

«SERVILISM?»

V. VASILIU

— CULMEA IRONIEI —

N. MINEI

Asemenea multor cuceritori de teritorii și popoare, Hanibal nu și-a scris memoriile. E cam tardiv să i se facă unei asemenea personalități o critică pentru lipsa de solitudine față de posteritate, căreia nu i-a încredințat rețetele victoriilor sale. În schimb, succesorii lui de azi pot evita repetarea greșelii.

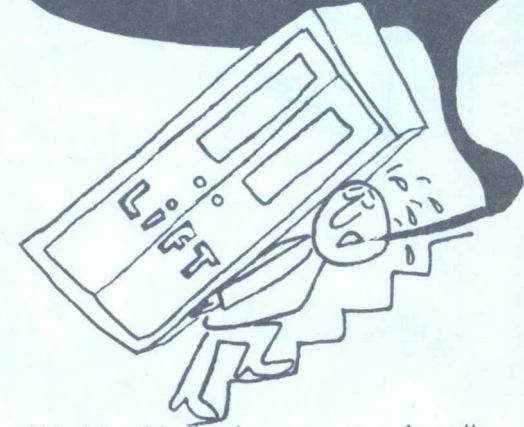
Este probabil ceea ce l-a determinat pe Mike Field să scrie lucrarea autobiografică intitulată «Memoriile unui Hanibal contemporan» și publicată de o editură din Republica Sud-Africană. Field e un exemplu viu și grăitor al felului cum se păstrează pînă în zilele noastre tradiția napoleoniană de avansare ra-

sit de respect față de geniul urmașului direct al lui Hanibal, l-a lipsit pe acesta de un picior, punînd capăt totodată glorioasei sale cariere. Dar amintirile nu le poate amputa nimeni și cele ale lui Field sînt de o gingășie cu totul ieșită din comun. Cînd răsfoiești paginile volumului său, parcă auzi oftatul nostalgic care a însoțit fără îndoială scrierea anumitor pasaje. Ca de exemplu: «Am dat ordin ca cei șase prizonieri să fie aliniați la zid, dar n-am lăsat pe nimeni să se atingă de ei». Un suflet nobil, nu-i așa? Să citim ce urmează: «M-am depărtat la peste 25 de metri și am tras o singură ra-

pective», cavalerismul nu i-a permis mercenarului să le înșele așteptările: după ce le-a smuls de pe gît și din urechi colanetele și cerceii de aramă («obiecte care se bucură de căutare la anticarii din occident»), Field le-a îngrămădit într-o șură și le-a dat foc. Mai precis, el nu a incendiat decît șura; dacă, o dată cu ea, au ars și femeile încuiate acolo, e un amănunt pe care autorul nu-l consideră demn să figureze în memoriile sale.

Spațiul nu ne îngăduie să cităm și alte extrase, la fel de interesante, în care e vorba de oameni inecați într-un butoi cu apă, de copii îngropați de vii, de bătrîni decapitați

SFATUL medicului

Citind în ultimii ani numeroase reclamații și foiletoane axate pe proasta funcționare sau îndelungata staționare a unor lifțuri, subsemnatul medic specialist în toate direcțiile și în special în direcțiile de jos în sus și de sus în jos, țin să precizez următoarele pentru publicul urcător reclamant:

Printre descoperirile făcute de omenire de-a lungul existenței sale, au fost unele care au însemnat pentru oameni nu un câștig, ci o calamitate. Printre acestea se numără alcoolul, tutunul și liftul. Dacă împotriva alcoolului și a tutunului omenirea luptă cu tot ce are ea mai avansat, se comite greșeala enormă de a nu se lupta contra lifțurilor, ci dimpotrivă, de a se ajunge, ferească Dumnezeu, la funcționarea lor permanentă și totală. Din cele mai vechi tratate de medicină se cunoaște faptul că mișcarea înseamnă pentru om sănătate. Contrar unor afirmații analfabete, precum că sănătatea pentru om ar însemna mișcarea lifțurilor înșepenite în diverse blocuri, afirm că această teorie este periculoasă, ea putînd să ducă în decurs de cel mult 1000 de ani la anchilozarea omenirii. Această plagă a timpurilor moderne pe care o constituie lifțurile bine reparate și în stare de funcționare provoacă lene, somn și bătaie de cap. Este cunoscut de asemenea faptul că astăzi medicina recomandă chiar în bolile de inimă gimnastică, mișcare. Or, ce mișcare mai serioasă poate exista decît 10—12 etaje străbătute de 3—4 ori pe zi, sus-jos, sus-jos, sus-jos? În această situație găfială sau, cum se mai spune în limbaj popular, «lăsarea sufletului pe scări» nu trebuie să vă îngrijo-

...ntare de-odată, în termenul până
a fi «colonel» al mercenarilor din
Congo.
Glontele unui patriot african, lip-

Cu și fără mânuși

DE N. AURELIU

Cind Ray Sugar Robinson a intrat în micul restaurant de pe marginea șoselei dintre Washington și Philadelphia, patronul localului a simțit cum îl furnică un fior de emoție. Cu un zîmbet care depășea obișnuita limită a celor două urechi, el s-a apropiat de client și l-a întrebat timid:

— Dumneavoastră sinteți Ray Sugar Robinson?
— Da, a răspuns noul venit.
— Marele Ray Sugar Robinson?
— De dimensiuni nu garantez, a zîmbit la rîndul lui oaspetele, dar de nume da.

Cu expresia unui recent cîștigător al lozului cel mare, patronul restaurantului a scos din buzunar un carnet și cu tremur în glas și lacrimi în ochi, a solicitat un autograf. Căci Robinson, care a fost în câteva rînduri și vreme de mulți ani campion mondial la categoria ușoară, este unul din cei mai de seamă boxeri pe care i-a înregistrat istoria sportului cu mânuși.

După ce a satisfăcut cererea gazdei sale punîndu-și iscălitura pe una

din foile carnetului, Robinson și-a formulat și el dorințele: o friptură de vacă, o salată de castraveți și o înghețată. Patronul restaurantului l-a privit cu aerul cuiuva căruia i se pretinde să furnizeze, în câteva minute, trei din cele șapte minuni ale lumii.

— Sint... sint dezolat, a blîguit el. Dar nu... eu... mi-e imposibil.
— Nu aveți nimic din ce-am cerut? s-a informat Robinson.
— Am de toate, dar...

Cu ezitări și poticniri, a ieșit încetul cu încetul la iveală că dificultățile porneau nu de la cele comandate, ci de la cel care le comandase: spre deosebire de titlul mondial pe care l-a părăsit, din proprie inițiativă, în plină glorie, Robinson și-a păstrat aceeași piele de culoare neagră pe care o avea și pe vremuri. Din explicațiile jenate ale patronului, Robinson a înțeles că, dacă ar lua masa în restaurant, acesta ar avea toate șansele să fie incendiat de rasiștii albi din localitatea învecinată. Fără nici un comentariu, celebrul boxer s-a sculat de pe

...mge clientului... în unul lucrării s-a strecurat o greșeală de tipar: memoriile aparțin cu siguranță nu unui Hanibal, ci unui canibal modern.

scaun și a plecat.
Relatînd cele întîmplăte, într-un articol publicat de săptămînalul american «Newsweek», Ray Sugar Robinson notează: «Omul era sincer dezolat că nu mă poate servi, dar îi era groază de represalii. Se simțea mîgălit de autograful meu, însă nu putea să-mi vindă o friptură. Nu țin minte să mă fi durut vreodată o lovitură primită pe ring, așa cum m-a durut situația creată în restaurantul acela».
Poate pentru că boxul se practică cu mânuși iar rasismul fără.

...rouaj, ea devenind după cîțiva ani o stare obișnuită, denumită în limbaj științific tahicardie, miocardită și în rare cazuri «l-a pocnit», adică infarct, dar numai de la 10 etaje în sus, de la care sus se poate ajunge foarte jos. Dar, iubiți locatari, cite blocuri avem noi cu peste zece etaje? Iată deci că și această problemă se pune într-o proporție neglijabilă.

În același timp trebuie amintit și alt avantaj. Gîndiți-vă ce destindere pentru o persoană care vine acasă după opt ore de muncă, pune degetul pe butonul liftului, liftul zace și el o pornește 12 etaje pe scări. Apreciați ce deconectare pentru această persoană care, orice necazuri ar fi avut la slujbă, le uită pînă la etajul șapte, iar pînă la etajul 12 uită și numărul apartamentului în care locuiește, deci nu-și mai face probleme că a rămas în urmă cu plata întreținerii. Ca să nu mai vorbim de faptul că liftul poate deveni unul din cei mai vajnici luptători împotriva fumatului. Nu sînt rare cazurile cînd fumători invetrați și-au redus cantitatea de țigări fumate zilnic la jumătate din cauză că, o dată urcați în locuința lor la etajul 9-10-11 sau 12, au constatat că au uitat să-și ia țigări. Și în fața perspectivei de a urca iar 12 etaje, respectivii renunță la țigări și se salvează de un pachet. Cum s-ar fi putut obține această realizare dacă liftul ar fi funcționat? Ca să nu mai spunem că și de alcool se vindecă mulți în acest fel, cînd ei uitînd să-și cumpere de jos sticla de țuică nu mai coboară ca să nu mai urce și beau ceai. Desigur, nu trebuie combătută această demonstrație cu cazul individului care, locuind la etajul 15 a murit în cele din urmă de foame pentru că uita regulat să-și cumpere de jos piine. Este o excepție, noi fiind obligați să tragem concluzia că fumătorii și bețivii ar trebui să se mute de la etajul opt în sus.

Acestea sînt motivele ce mă fac să mă ridic împotriva acelor persoane care atacă în permanență lifturile stricate, prost reparate sau nereparate de loc. Din fericire, există și o mină de oameni de inimă care, conștienți de adevărurile medicinei, reușesc să lase un număr apreciabil de lifuri într-o stare care protejează sănătatea locatarilor după cum am arătat mai sus. Și lor trebuie să le mulțumim că avem mai puțini fumători, mai puțini băutori și mai puțini locatari. Adică, vreau să spun mai puțini locatari care nu fac mișcare.

În concluzie: jos liftul, sus locatarii (pe scări!)

Dr. Stan Pățitu,
medic obosit

P.S.: Am scris acest articol la promisiunea unor persoane că, dacă se publică, îmi repară liftul. Vă împlor publicați-l, dar fără P.S.

FĂRĂ CUVINTE

— N-aveți altul?! ăsta bagă groaza-n mine!!

— Care îți e ultima dorință?
— Să schimbăm pozițiile!

M. GROSU

S.P.

APARTAMENTE ÎN RODAJ

Rodajul la autoturisme a dat rezultate foarte bune. Invidioși pe succesul automobiliștilor, cei de la Trustul regional de construcții Oltenia au hotărât să introducă rodajul și în construcții. Să rodeze apartamentele, oameni buni, să facă proba la garsoniere, prieteni! Cine să le rodeze? Cine să le facă proba? Cum cine? Chiar constructorii de pe șantierul trustului.

Constructorilor n-a trebuit să li se spună de două ori. Și uite că a început rodajul, iubiți cititori. Rodaj pe viață și pe moarte. Au început să rodeze robinetele, zugrăvelile, scliviselile. Și, gândiți-vă și dv., una e să dai apartamentul pe mina unei familii de 3—4 persoane și alta e să între înăuntru o echipă întreagă, ca într-un vagon-lits. Adios parchet rașchetat, dragii mei, a rividerci pereți, good by robinete, rămineți cu bine accesorii perisabile! Aici nu-i ca la vagon-lits, unde dormi o singură noapte, ajungi la destinație și se face curățenie generală. Aici e apartament. Până ajungi la destinație, poate trebuie și o reparație generală.

Și chiar reparație generală a trebuit, stimați tovarăși. S-au rotat pagube de 136 000 lei. Aproape cît două apartamente noi-nouțe și... nerodate! Atît au costat reparațiile.

După reparații au venit și locatarii. Cei care trebuiau să vină de la început. Cei pentru care s-a construit. Cei care aveau dreptul, spre deosebire de ceilalți, care aveau tupeul și erau în grațiile Trustului.

Acum, cu dreptul s-a clarificat. Cu tupeul și cu grațiile, să vedem ce face Trustul. Măcar de le-ar trimite undeva în rodaj. Poate nu se mai întorc...

«Te-am ales deoarece nu ești la fel cu celelalte»

AMABILITĂȚI.

VĂZUTE
DE
VASILE
RĂDULESCU

- Vă cer mii de scuze!...
- N-am nevoie de scuze, am nevoie de simetrie! Te rog, taie și restul de un centimetru! Simetric și repede, că-s grăbit!...

LA FACULTATE

- Tovarășe student, fii te rog amabil și răspunde-mi sincer, cunoști bine materia?
- Foarte bine, tovarășe profesor!
- Mulțumesc, tovarășe student. Nota 10!

LA ARDEREA PE RUG, ÎN EVUL MEDIU

- Călăul** (cătrec condamnat): Dragul meu, ține acest flacon cu sirop de tuse.
- Condamnatul**: Pentru ce, bunule domn?
- Călăul**: Lemnele sint cam verzi. Are să iasă mult fum pînă se vor aprinde și fumul te-ar putea face să tușești.

LA SPITAL:

- Chirurgul**: Prietene, din greșeală am uitat o foarfecă în dumneata.
- Pacientul**: E inoxidabilă?
- Chirurgul**: Este.
- Pacientul**: Vă mulțumesc! Tocmai aveam nevoie de o foarfecă d-asta.
- Chirurgul**: Înțelege, dom'le, că trebuie s-o scot. E trecută în inventar.

LA FRIZERIE

- Scuzați-mă! V-am tăiat puțin pe obrazul stîng...
- Fii atent, domnule!
- Vă rog să mă iertați.
- Ce să-ți iert, amice?... Eu nu-ți reproșez altceva decît că m-ai tăiat puțin.
- Nu înțeleg...
- Privește! Săptămîna trecută m-ai tăiat doi centimetri pe obrazul drept și azi un centimetru pe cel stîng.

ÎN ZODIA BALANȚEI

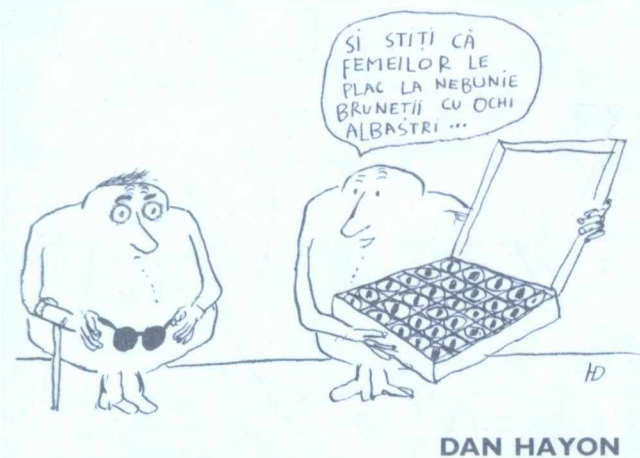
Dacă o să nimeriți cumva vreodată în vreo localitate, din raionul Filiași, regiunea Oltenia, s-ar putea ca intrînd într-unul din magazinele cooperativei de consum să aveți o interesantă surpriză. S-ar putea, de pildă, să observați cum la vînzarea alimentelor, măslinile se vînd pe numărate, cîrnăciorii cu metrul, merele cu bucata și brînză după ochi. S-ar putea să vedeți unii consumatori care tîrguie așa: «Nene, știi că la mine în buzunar intră o juma' de orez, că am mai luat, nu? Dă-mi 4 kile! Uite, aici în traista asta știi și matale că intră la fix o baniță de fasole! Hai, uple-o! Cîtă sare intră în chimir, mai știi? Un kil? Exact! Toarnă-! Da-n buzunarul ăsta știi ce-mi dai? Exact, o litră de zahăr! Uite și banii și să ne dea cel de sus sănătate și cîntare!»

Da, dragi cititori, s-ar putea ca aceasta să fie astăzi urarea la modă în raionul Filiași. Sănătate și cîntare! Pentru că pe acolo asemenea articole (cîntarele) cam lipsesc de la o vreme. Și lipsesc pentru că prin luna iunie Centrul de Metrologie Craiova a stabilit în raionul Filiași un punct de verificare a cîntarelor din tot raionul, care verificare urma să se efectueze între 15—25 iunie. S-au adunat deci la acel punct 150 cîntare de la terezii pînă la bascule de 1 000 kg. Dar, viteza de verificare a cîntarelor a fost atît de departe de cea a luminii, încît nici la două luni după 25 iunie, verificarea cîntarelor nu era terminată, așa că vînzătorii continuau să vîndă pe sistemul: «Să tot fie o juma' de telemea, face 8,90, cu să tot fie un kil de orez, plus să tot fie o juma' de zahăr, și ce-ați mai luat? A, să tot fi fost o litră de vopsea! Total, asta-i!»

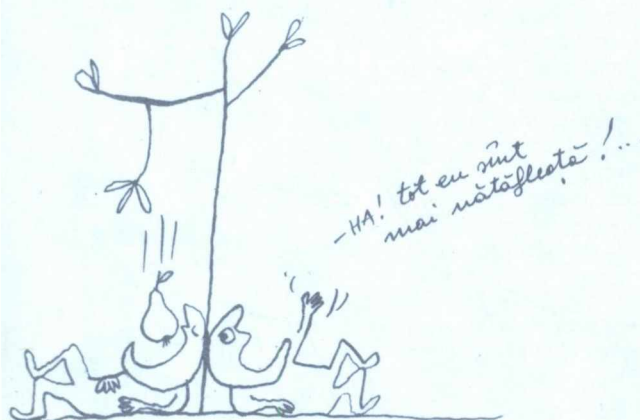
De unde reiese că la punctul de verificare a cîntarelor a existat conștiinciozitate profesională cu gramul și indolența ...să tot fi fost niște kilograme!

DAN HAYON

IOSIF TEODORESCU

POMPILIU DUMITRESCU

De cînd am aflat trista veste plîng, dragi tovarăși, fără încetare și nu mai îmi pot reveni. Vestea nenorocită mi-a venit, dragii mei prieteni, de la G.A.S. Gelmar din regiunea Hunedoara unde, în cursul unui an, mi-au murit, dragii mei, de sute de mii de lei cîrnați, caltaboși, șuncă, filé, tobă, ceafă, mușchi cu varză și ciolan pe fasole. Toate aceste iubite cunoștințe care puteau să mă însoțească în orele care la anumite vîrste devin cele mai plăcute ale vieții, mai ales cînd ai și muștar, chifle proaspete, țuică bătrînă la gheață și vin alb aburit la baterie, toate aceste prietene vechi, zic, în loc să-mi alină supărarea și cura de slăbire, au decedat în valoare de sute de mii de lei la acest G.A.S., sub formă de porcine, adică nepreparate încă, în stare elementară, vii, gălăgioase și cu mare viitor. Fără nici o milă pentru toba calitatea întîia și mușchiul filé care se topește în gură, ele au primit acolo o îngrijire incalificabilă, ceea ce a făcut ca ficatul, mușchiul și în general ceea ce savurăm noi sub denumirea de organe, să capete gastro-enterite, afecțiuni pulmonare, ba chiar și

CUM AM FOST BĂIAT PRICEPUT, ISTET ȘI INTELIGENT - ȘI CUM NU MAI SÎNT -

Tovarășul director adjunct m-a chemat și mi-a spus:

— Dumneata ești un băiat priceput...

— Mulțumesc, dar...

— Isteț...

— Vă rog...

— Inteligent...

— Tovarășe director adjunct...

— Vreau să-ți pun perspicacitatea la încercare. Aprovizionarea a făcut o mică confuzie și, în loc de 50.000 buloane, s-au procurat 50.000 baloane. Ei, ce zici?

Zic:

— Cine a făcut-o, să plătească.

— Îți spun cinstit — zice — a făcut-o Năsoi. Ai dumneata inimă să plătească Năsoi? Nu-i colegul dumitale? Nu dumneata poți să-l salvezi?

— Eu? Cum?

— Simplu: îți fac delegații valabile în toată țara și pleci să lichidezi stocul supranormativ. Am auzit că e nevoie de baloane pe litoral și în stațiunile de munte. Hai, fă-ți formele.

Înainte de a-mi face formele, m-am dus la Năsoi și l-am întrebat:

— Cum s-a întimplat una ca asta?

— Tovarășe — mi-a răspuns — ți-a dat o sarcină tovarășul director adjunct?

— Mi-a dat.

— Atunci execută. Cu dumneata nu discut.

Am executat. Am luat trenul și am pornit la plasarea baloanelor spre toate punctele cardinale.

M-am întors după două săptămîni.

— Bine că ai venit! — m-a întîmpinat tovarășul director adjunct. Avem mare nevoie de dumneata.

— De mine?

— Da. De priceperea dumitale. Tot cu aprovizionarea, frate! În loc de macarale s-au procurat macaroane. Ce facem?

Zic:

— Tot Năsoi?

— Tot.

— Dați-mi sarcină și execut.

— Pleci, băiatule, în provincie, că în București sînt macaroane destule. Dar vezi să plasezi prin raioane, prin comune, prin orașele, prin sate, prin cîtune, omule, că macaroanele

sînt alimente nutritive și se caută. Am luat avans și am plecat.

Cînd m-am întors, mă aștepta directorul adjunct.

— Te așteptam — zice. Tocmai aveam nevoie de un băiat isteț.

— Isteț? zic.

— Da.

— Atunci, gata — zic — îmi fac formele. Care e direcția?

— Băiatule, — zice — dacă ne-ai salvat de baloane și macaroane, ne salvezi și de luminări.

— Care luminări?

— Care le-a procurat tovarășul Năsoi în loc de luminatoare. A fost o greșeală de transcriere. Ce zici?

Ce era să zic? Mi-am făcut delegație pentru nordul Moldovei, unde sînt mănăstiri multe și se cer luminări.

Cînd m-am întors, directorul adjunct tocmai mă aștepta. Zic:

— Bine v-am găsit și spuneți-mi repede care e direcția, că am făcut întrerupere numai de 24 ore.

— Închipuieste-ți — zice — alt ghinion.

— Cu Năsoi?

— Cu el. În loc de sare de lă-

mîie pentru laborator a luat sare și tîmîie.

— Tîmîie? — zic. E perfect, că tocmai mi-am făcut vad la mănăstiri. Mă simpatizează egumenii. Dați-mi avansul și mă duc la mănăstiri, tovarășe director adjunct.

Și m-am dus.

Cînd m-am întors, mă aștepta un necunoscut. Zice:

— Dumneata ești ăla care umbli de colo-colo cu tot felul de fleacuri?

Zic:

— Eu am sarcină de la tovarășul director adjunct. Cu dumneata nu discut.

Dar greșeam. Discutam chiar cu directorul adjunct. Cel nou. Că cel vechi a fost mutat într-un alt post, din cauza lui Năsoi, cu care era de altfel văr primar.

De atunci nu mai fac muncă de teren. Și nu mai sînt băiat priceput, isteț, inteligent.

Păcat. Tocmai cînd mă împrietenisem ca lumea cu stareții și egumenii din nordul Moldovei!...

VICTOR PIȚIGOI

NE CRO LOC

I. AVIAN

N-o să spun o noutate dacă vă voi împărtăși că pe mapamond se află o sumedenie de fabrici. Dintre ele unele merg excelent, altele mai puțin excelent și, în sfârșit, altele șchioapătă excelent.

În foiletonul de față veți face cunoștință cu un alt gen de întreprindere: una care șchioapătă excelent și care în același timp e o întreprindere etalon pe minister. Știți desigur ce înseamnă o fabrică etalon. O fabrică dată ca exemplu pe ramură. De altfel etaloane există în toate domeniile. De pildă, eu am un prieten care e socotit soț etalon: serviciu — acasă, salariu — acasă, dragoste numai acasă; dacă ar exista doar etaloane din acestea, n-ar mai avea scriitorii de satiră ce să scrie.

Dar să revenim la etalonul nostru. El se numește «Întreprinderea de prefabricate beton — Aiud» din regiunea Cluj.

Și acum să vă explicăm de ce s-a decis ca această întreprindere să fie dată ca etalon:

1) Fiindcă într-o hală modernă, utilată la un nivel tehnic ridicat se mai lucrează și manual! Două bun-kere transportă cimentul pînă la matrițe. Cît n-ajunge, se transportă cu... targa și cu roaba...

Urăm tovarășilor care au aplicat aceste metode la cel mai înalt nivel tehnic al evului mediu să aibă parte de cite un turism Fiat 1 300, tras de patru cațiri înaintași.

2) Fiindcă, deși întreprinderea trebuia prevăzută cu două surse de alimentație electrică, nu există decît una.

Urăm tovarășilor care au aplicat acest sistem electric ca, ori de cite ori vor avea petrecere de noapte acasă, să le sufle necuratul în becuri, iar dumnealor să fie nevoiți să danseze și să bea la lumina feștilor rămase de la cununie.

3) Fiindcă, deși erau prevăzute niște indiguii care să apere uzina de revărsările Mureșului, aceste indiguii n-au mai fost executate, iar apa Mureșului, neinformată la vreme de mersul birocrăției, nu și-a aminat revărsarea. În acest fel porțiuni ale uzinei au fost inundate la cel mai înalt nivel hidrotehnic. La apă n-au intrat decît agregatele. Cine trebuia să intre, s-a retras la vreme. Trebuie totuși uscat sistematic în citeva ședințe... Că s-au pierdut 2 milioane lei.

Urăm tovarășilor în chestiune ca apele Mureșului să le pătrundă pînă în frigider, unde-și țin sticlele cu vin, să le pătrundă pînă în dormitor, cînd le e viața mai dragă, să le pătrundă prin acoperiș și I.A.L.-ul să le indiguiască puhoiul, așa cum l-au indiguit ei.

4) Fiindcă producția marfă vîndută și incasată pe semestrul I a fost de numai 27% din plan!

5) Fiindcă...

6) Fiindcă...

7) Fiindcă... dat fiind epopeele de mai sus, Întreprinderea de prefabricate beton — Aiud a fost declarată fabrică etalon! Tovarășilor în chestiune dorim să le stringem mina, și să nu le-o mai lăsăm, că cine știe ce boroboațe mai pun la cale.

În orice caz, niște boroboațe etalon.

acri, usturoi și șliboviță. Și Ruță Bazil mai spune că e zootehnician. E zootiran, e antizoo, e autozoo și are tehnică, dar nu e zootehnician! Și tot în această faimoasă unitate s-a constatat din scripte că, în cursul lunii decembrie trecut, nici o scroafă n-a născut vreun purcel viu. Desigur, bieteles scroafe agramate habar n-au de ce glăsuiesc scriptele și au născut destui purceli în luna respectivă. Dar purcelul mai mult decît să guîțe cu ritual spre scroafă, pentru lapte, nu-l duce creierul lui pané, el nu știe să guîțe cu ritual spre registru, pentru înregistrare. Scroafa și ea, puțin îi pasă dacă purceii ei sînt sau nu înregistrați. Ea e fericită să-i hrănească și să-i crească mari spre bucuria grătarelor și zahanalelor noastre. Așa că purceii de lapte au rămas neînregistrați pe hirtia oficială și au murit la negru.

Și dacă facem totalul realizărilor de la acest G.A.S. în sectorul porcine este firesc să punem o întrebare conducerii acestei unități «Quosque tandem abutere» — bată-vă vina, de purceii noștri?

SORIN RĂȘCANU

*Fără-a fi încins cuptorul
L-a ars pe beneficiar!*

712 persoane din cei 800 de salariați tehnico-administrativi de la Întreprinderea de construcții siderurgice Hunedoara au fost planificate cu concediile în perioada de vară.

*Au îndrăgii cei de aci
Cuptorul de oșelării,
Încît pentru concediu vor
Toți numai luna lui cuptor.*

C.A.P.-ul Mănăstirea Doamnei, raionul Botoșani, are o mare cantitate de țevă pe care n-o folosește.

*— Ca să vezi ce boroboată!
Zic în gîndul lor țărani.
Țeava stă la suprafață
Și se-ngoapă numai banii!*

*De un an mereu susține
T.A.P.L.-ul: Vine! Vine!
Că te-ntrebi plin de amar:
— Asta-i ceas sau ospătar?*

*Știți cine pare mulțumită
De transformarea survenită?
E — cum susține un poznaș —
Spălătoria din oraș.*

17 spălătorii și uscătorii ale unor blocuri de pe Calea București și din cartierul Brazda lui Novac din Craiova sînt folosite ca birouri, depozite etc.

Grupul II de șantiere Birlad a adus de la Piatra Neamț țigle pentru construirea cuptorului fabricii de cărămizi Vaslui, deși ele se produc și în localitate.

*Iată însă următorul
Rezultat puțin bizar:*

DE V.D. POPA

În ciuda repetatelor promisiuni făcute, T.A.P.L. Oradea n-a montat încă un ceas în restaurantul gării.

CASA DE CĂSĂTORII

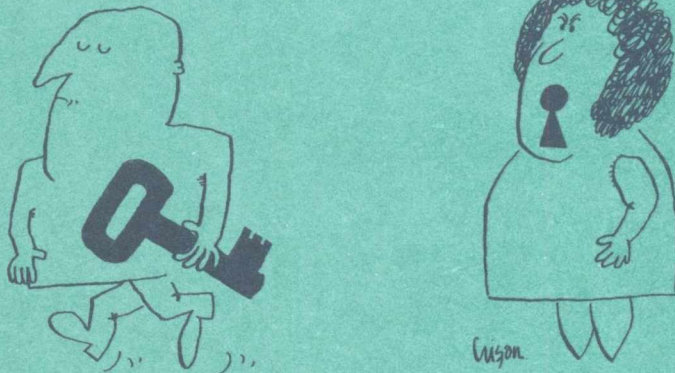
N. CLAUDIU

L. LIVADARU

Trebuie să aibă niște picioare...

V. CRISAN

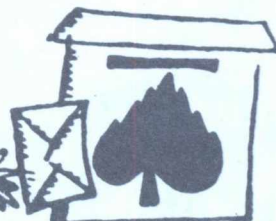

FĂRĂ CUVINTE

urzico

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICUȚO,

La noi, la schelele de extracție Craiova, cum știi, se scoate aur negru din pământ. Paralel cu acesta însă — pariez că nu știi — ies și diverse bunuri, nu din subsol, ci din inventar. Numai în decurs de un an au ieșit circa cinci mii de metri liniari de țeavă de extracție, fără acte legale sau vreo evidență. De aceea, cu chiu, cu vai, după multe sondări, țeava a fost descoperită pe la sfaturi populare, pe la C.A.P.-uri și pe la niște particulari.

Așa au fost «pompat» din inventarul schelelor bunuri în valoare de 770 000 de lei. Deci țevile, în loc să fie folosite la extracție, au fost transformate în niște canale de scurgere a unor bani grei. Poate însă acum vor deveni țevi colectoare. Colectoare de imputații, că, pînă la urmă, povestea lor trebuia să erupă, iar cei vinovați să fie (ex)trași la răspundere.

Un grup de salariați

SCUMPĂ URZICĂ

Doctorii fac și vizite la domiciliul bolnavilor care nu pot fi transportați la cabinetul medical. Doctorul Cornel Bolboca de la Policlinica de adulți din orașul Sibiu preferă să viziteze bodegile intrucît nici băuturile alcoolice nu se pot transporta la cabinetul său. De aceea, de multe ori prin policlinică adie un parfum de rozé sau de negru virtos. E semn că medicul Bolboca a venit la consultații. Pentru toate acestea îl muștră mereu secția sanitară, nu și conștiința lui. Așa se explică de ce își schimbă cămășile, cravatele

și costumele, numai comportarea rămîne aceeași. Și este de mirare cum de găsește acest doctor leacul pentru toți, doar pentru el nu, preferînd să fie un caz pentru corpul medical și un necaz pentru pacienți.

P. Vasile, Sibiu

URZICO DRAGĂ,

Hotărît lucru, ingenera zootehnistă Iulia

Istrate de la C.A.P. Albești, raionul Ploiești, are ghinion cu păsările. Anul trecut i-au murit 71 de găini și 110 pui, fără a lăsa în urma lor convenitul proces verbal de scoatere din inventar. Pesemne, ingenera se temea că dacă încheie acte pentru ele, păsările, din răzbunare, i-ar fi putut mânca prima pe motiv de mortalitate crescută.

Tot datorită ghinionului, anul acesta s-a făcut un control la C.A.P. Dîndu-și seama că se va descoperi lipsa dintre vie a celor 71 de găini și 110 pui, ingenera, împreună cu brigadierul zootehnist Mircea Tătaru, le-au făcut să repara în niște procese verbale de scădere, întocmite în 1967 pentru cele petrecute în 1966. Iată așadar, cum tovarășa Istrate s-a dovedit mai tare ca Iozefini. Eu însă îl prefer pe acesta. Face scamatorii și cu animale, dar la un preț mult mai redus!

V. Teodorescu

TANTI URZICO,

Împreună cu școala noastră din Oțelul Roșu am plecat în excursie pînă la Văliug. Vroiam de acolo să ne urcăm cu funicularul pe muntele Semenici. Ne-am interesat de costul biletului. Era cinci lei pentru cei veniți individual și trei lei pentru copii sau membrii excursiilor organizate. Cum intram în ultimele două categorii, am cerut bilete cu preț redus. Dar am fost refuzați. Calitatea noastră de copii sau de excursioniști organizați o putea confirma, cică, numai administrația funicularului, aflată la Reșița, adică la 18 km distanță. Am renunțat să mai batem atîta drum pînă acolo că pe urmă însemna să urcăm pe Semenici cu targa. Și atunci n-avea rost să luăm bilet de funicular nici cu preț redus.

În tot cazul, să socotești niște copii drept oameni mari, cum au făcut cei de la funicular, este o copilărie. Unde mai pui, în felul acesta dinșii, deși nu urcă pe munte, merg pe o pantă greșită.

Un grup de școlari

Joci fotbal, și la școală nu
știu unde e Elveția!!

G. BADEA

— Degeaba mă intrați, e ora
închiderii!

T. PALL

FĂRĂ CUVINTE

EPIGRAME

Unui unilateral
A urmat secția reală
Știe formule zeci și sute;
Chiar și-n cultura generală
I-apar mereu... necunoscute.

Unui fotbalist
Eu intuiesc de ce greșește
Ratind ocazii una, două:
În fața porții vechi trăiește
Senzația că-i poartă nouă.

Unui automobilist începător
Ca oricare trecător
Mă feresc de el când vine:
Dacă e începător
Poate-ncepe chiar cu mine.

GEORGE CONSTANTINESCU
BRAȘOV

EPITAFURI

Un întârziat
Ei, fraților, ce n-aș fi dat
Și-acum să fi întârziat!
ION T. HAN, LOCO

Epitaf consolator
Aici trebuia să fiu
Dar n-am fost înmormântat:
Niste critici m-au mâncat
De pe cind fusesem viu.
AURELIAN POPESCU, LOCO

CUGETĂRI

- Cugetarea unui șnur: cit de șiret
sînt...
- Alea jacta est! Ce ZAR!
FIRAN VASILESCU, LOCO
- Rufele murdare se spală în fa-
milie. Dar nu se uscă pe bal-
con.
- Oamenii cred că elefanții sînt
proști. E normal; pe cei inteli-
genți nu i-am putut prinde.
- Cine ride la urmă, ride mai bine.
Să vezi ce-o să rid pe patul de
moarte!
CRISTIAN POP, BAIA MARE

ANECDOTE

Prevenit
Medicul: Domnule, n-ai voie nici
să bei, nici să fumezi, nici să
joci cărți.
Pacientul: Mi se pare că înaintea
mea a trecut nevestă-mea pe-aici...

Informație precisă
Văzînd un cortegiu funebru, un
trecător întreabă:
— Mă rog cine a murit?
— Așa din dric.

La consultație
Medicul (către o pacientă mai vîrst-
nică): Prin urmare, vă doare capul,
gîtul... Ce vîrstă aveți?
Pacienta: Treizeci de ani.
Medicul: Așa, atunci suferiți și
de-o slăbire a memoriei...

GR. I. DAIA
COM. BÎLVĂNEȘTI,
TURNU SEVERIN

Păreră autorizată

Se prezintă un film în avan-pre-
mieră unui grup de critici și oameni
de artă. La sfîrșitul proiecției regi-
zorul ceru părerea unuia dintre ei.
Acesta zîmbi și spuse:

— Dacă intenționezi să mai tai
cite ceva, nu ezita. Dar nu te folosi
de foarfece: ia un topor.

Motivul

După căsătorie, o tinăra cere să i se
elibereze un alt permis de condu-
cere pe noul său nume. La ghișeu
însă i se pretinse să completeze și
coloana «motivul schimbării nume-
lui». Tinăra, scoase stiloul și scrisse
pe loc: «din dragoste».

CLAUDIU VODĂ, LOCO

Trei anunțuri

● Adela Popescu mulțumește pe
această cale tuturor celor care vor
lua parte la înmormîntarea scum-
pei sale soacre Agripina Popescu,
decedată fulgerător la o dată care
se va anunța ulterior.

● Liceul nostru anunță revederea
foștilor elevi, promoția 1867, cu
prilejul împlinirii a o sută de ani
de la absolvire.

● Pierdut cățel pechinez, piața Ma-
tache Măcelarul. Îl declar nul.

DUMITRESCU ENE, LOCO

BECUL

Agățat de ieri în lustră
Se roșește vanitos
Că-i privesc cu toți de jos
Sfera mică și ilustră...
Și de-atunci se crede, soare!
Dar îl stinge fiecare...

GHEORGHE MARIUS, ELEV
LOCO

MONOLOG

Timpul fuge în galop,
Fără friu și fără stop,
Cronos cerne prin tic-tacuri:
Ore, zile, ani și veacuri...
Din fuiorul lui gigantic
Cronos toarce firul antic.
Din ulciorul cu milenii
Cronos toarce apa vremii...

Cineva ți-oprește pasul
Și te-ntreabă cît e ceasul.
Tu zărești de la-nceput
Că e «trei și un minut»
Dar răspunzi: «E ora trei!»
Și la fel, de obicei,

Multă lume reflectează:
Un minut ce mai contează!
Toate zilele-s țesute
Din mosorul cu minute:
Ca pe-o ață vezi prea bine,
Unul pleacă, altul vine.

Nici nu știu cînd a trecut
Un minut... Ce-i un minut?
Bob de timp grăunte mic,
Strop al vremii!... Mai nimic!
Totuși cîte n-a făcut
Un minut, doar un minut?
S-o luăm după program.
De la Eva și Adam.
Paradisul l-au pierdut,
Știți în cit? Într-un minut!

O casieră la bilete.
Sau un vînzător la ghețe,
Au același monolog,
«Numai un minut, vă rog!»

Stai la dispensar de-o oră
Și aștepti să vie-o soră.
Sus pe ușă e-un bilet;
«Un minut. Sînt la bufet!»

Ba dacă ți-ai dat vreodată
Întîlnire cu o fată
Și-o aștepti sub un copac,
Un minut îți pare-un veac.

Ai la 7 tren diseară
Și grăbit alergi spre gară.
Însă trenul l-ai pierdut;
Era 7... și-un minut!

Un minut — belșug și primă;
Un minut e-un gînd, o rimă;
Azi scînteie, mîine torță;
Un minut e vis și forță!

Totuși spui ca și-n trecut;
Un minut?... Ce-i un minut?
L-ai pierdut? Ce e mă rog?
Vine alt minut la loc,
Nu e nici o grabă, deci,
Într-o oră sînt șaizeci.

Un minut e praf sau aur.
Un minut e spin sau laur.
Nu lăsați nici un minut
Fără miez și conținut!

Tîlcul vi l-am priceput
Și, poftim, că am tăcut
la... minut!

ANA ROIU,
SIBIU

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25 Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

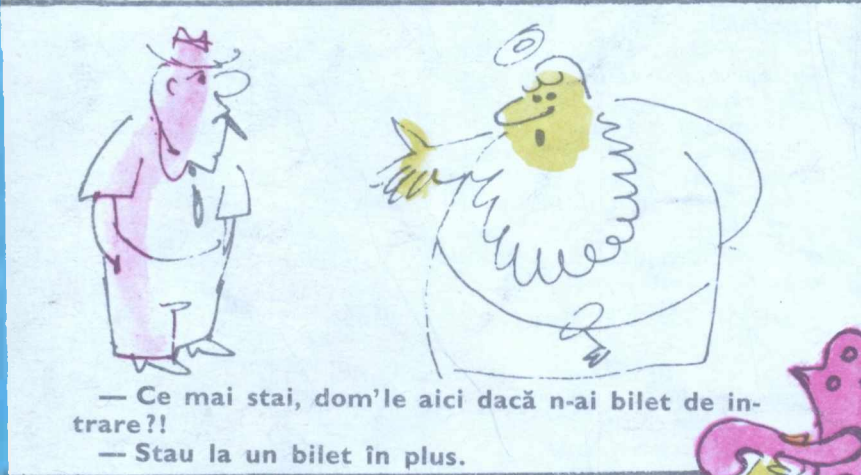
Tiparul executat la Combinatul
Poligrafic «Casa Șcintei» 44.601

La poarta Raiului

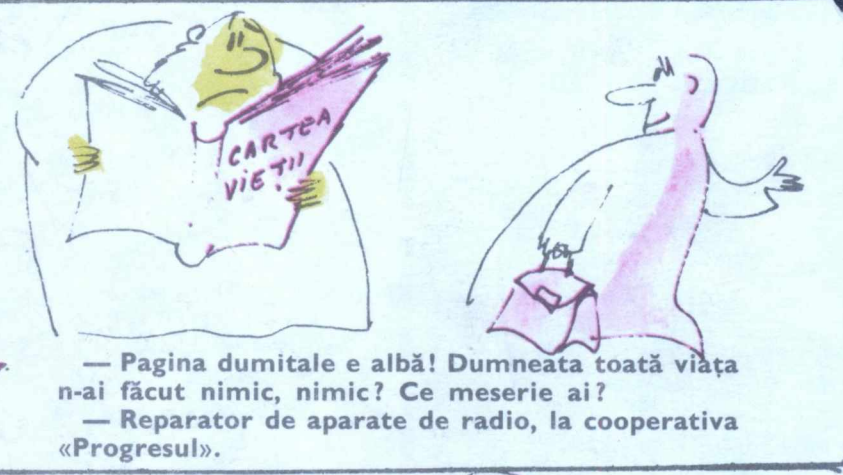

— Ori cu el, ori deloc!

— Dumitale trebuie să-ți deschid larg porțile: ai suferit foarte mult... Ce-ai fost în viață?
— Suporter al «Rapidului».

— Ce mai stai, dom'le aici dacă n-ai bilet de intrare?!
— Stau la un bilet în plus.

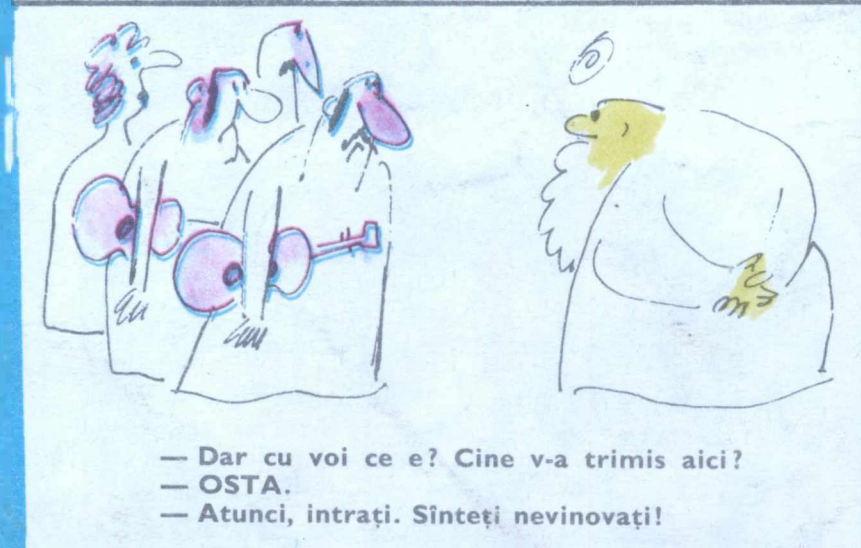
— Pagina dumitale e albă! Dumneata toată viața n-ai făcut nimic, nimic? Ce meserie ai?
— Reparatore de aparate de radio, la cooperativa «Progresul».

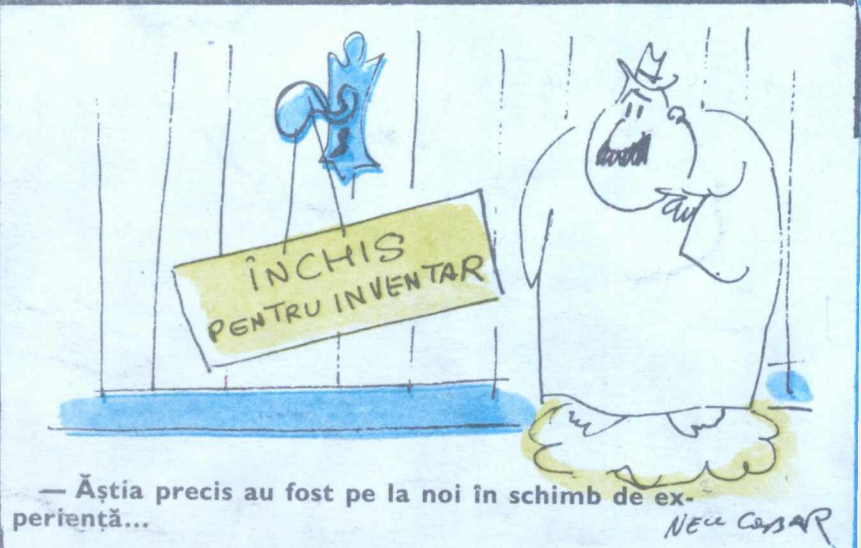
SECRETARA: ...Și vă convine să primiți zilnic atîta lume? Numiți-mă pe mine secretară și... unul nu mai intră!

— Cum, o lași să între pe asta care a purtat mini jupe?
— Adevărat?! Dumneata domnișoară să vii cu rochia de acasă!

— Dar cu voi ce e? Cine v-a trimis aici?
— OSTA.
— Atunci, intrați. Sinteți nevinovați!

— Aștia precis au fost pe la noi în schimb de experiență...